

РЕШЕНИЕ

№ 8965

гр. София, 14.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7767** по описа за **2024** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“, подадена от юрк. Г., срещу Решение № 1316/ 15.03.2024 г., постановено по НАХД № 16113/2023 г. на Софийски районен съд. В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде потвърден издаденият електронен фиш.

Подадена е и частна жалба от Агенция „Пътна инфраструктура“ срещу Определение № 1624/30.04.2024 г., постановено по НАХД № 16113/2023 г. на СРС в производство по реда на чл.248 ГПК, с което е оставена без уважение молбата на агенцията за изменение на решението в частта за разноските. Иска се определението да бъде отменено.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът – „Дриймс Транс“ ЕООД, в писмени отговори, подадени съответно от адв. А. и адв. Л. оспорва касационната и частната жалба.

В ОСЗ ответникът се представлява от адв. И., която поддържа оспорването на

касационната и частната жалба. Претендира разноси по представен списък. Представя писмена защита.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната и частната жалба са неоснователни.

Административен съд София град, XII касационен състав намира, че касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е отменен електронен фиш № [ЕГН], издаден от АПИ, с който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 във връзка с чл. 179, ал. 3б от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ за нарушение на чл. 102, ал. 2 ЗДвП на „Дриймс Транс“ ЕООД е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 500 лв, а на дружеството е присъдена сума в общ размер на 1660 лева, представляваща разноси за производствата по адм. д. № 7960/2023 г. на АССГ и по НАХД 16113/2023 г. на СРС.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

На 27.04.2021 г. в 15:35 ч., с устройство № 10182, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата /ЗП/, намиращо се на път А -6 км 50 + 427, е установено нарушение № С1С076774ЕD224F0E053011F160A0B03 на ППС влекач, марка и модел „Д. ФТ ХФ 105“, с рег. [рег.номер на МПС], с технически допустима максимална маса 20500, брой оси 2, екологична категория ЕВРО 5, в състав с ремарке с общ брой оси 5, с обща техническа допустима максимална маса на състава 44 000, в [община]. За движение по път А- 6 км 50 + 427, с посока намаляващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ППС няма валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. Въз основа на доказателствения запис е бил генериран процесният ел. фиш за налагане на имуществена санкция на „Дриймс Транс“ ЕООД в размер на 2 500 лева за нарушение на чл. 102, ал. 2 ЗДвП. Независимо от налагането на административното наказание, на дружеството е указано, че дължи и заплащане на съответната такса по чл. 10б, ал. 5 ЗП, съобразно категорията на ползваното от него ППС в размер на 133.00 лв.

За да отмени ЕФ, районният съд е обусловил изводи, че към датата на извършване на процесното нарушение - 27.04.2021 г., законодателят е предвидил възможност за издаване на електронен фиш само и единствено за нарушения на чл. 179, ал. 3 ЗДвП, но не и за нарушения по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. Поради това административнонаказателната отговорност на дружеството е ангажирана незаконосъобразно. Съдът е приел също, че е налице няснота относно мястото на извършване и описанието на нарушението.

Решението на СРС е правилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Въззивният съд подробно е обсъдил представените с административнонаказателната преписка доказателства и обстойно е анализирал приложимите материалноправни норми и е постановил решение в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл. 167а, ал. 1 ЗДвП, АПИ осъществява контрол върху заплащането на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата чрез електронната система

за събиране на пътни такси. Според ал. 3 на същата разпоредба електронната система документираща установените нарушения по чл. 179, ал. 3-3в ЗДвП, като създава доклади с приложени статични изображения – снимков материал. В административнонаказателната преписка се съдържат такива снимки, както и доклад. По арг. от чл. 189е, ал. 8 ЗДвП докладът и приложението към него снимков материал представляват доказателства за следните обстоятелства: мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на пътното превозно средство, както и данни, свързани с движението по участък от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, данни за липса или наличие на деклариран тол данни и наличие или липса на заплащане на дължимите такси.

Съгласно чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП (в редакция към момента на извършаване на нарушението, ДВ, бр. 105 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г.), при нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, се издава електронен фиш. Електронният фиш следва да съдържа данни за: мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на пътното превозно средство, собственика или вписания ползвател, описание на нарушението, нарушените разпоредби, възможността за заплащане на таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата, размера на глобата, срока и начините за доброволното ѝ заплащане. Липсва изрична законова разпоредба, предвиждаща възможността да бъде съставен електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3б ЗДвП. Поради това в случая е следвало да бъде съставен АУАН, а впоследствие да бъде издадено НП, а не да се съставя електронен фиш.

Тъй като се касае за наказателно-административна дейност, не е възможно чрез разширително тълкуване на нормата на чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП, да се приеме, че тя се отнася и до нарушенията по чл. 179, ал. 3б ЗДвП. Административнонаказателната отговорност на дружеството за нарушение по чл. 179, ал. 3б ЗДвП е била неправилно ангажирана с издаване на електронен фиш при условията на чл. 189ж ЗДвП в относимата редакция.

Споделят се и изводите на въззивния съд, че е налице неяснота по отношение на мястото на извършване на нарушението, доколкото път А- 6 няма километър 50 + 427.

По отношение на санкцията следва да бъде съобразено и произнасянето на СЕС по дело С – 61 на СЕС, в следния смисъл: посоченото в член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г. изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на "компенсаторна такса" с фиксиран размер.

В тази връзка АССГ споделя мнението, че решението по дело С-61/23 на СЕС не обуславя автоматично отмяна на ЕФ, а е дължимата преценка на характера и тежестта на конкретното нарушение през призмата на фиксираната санкция в размер на 2500 лева. За да е възможна същата, нарушението следва да е описано в необходимата

конкретика- да е посочен дължимият, но незаплатен размер на пътната такса или поне тол сегментът, за който тя се дължи, неговата начална и крайна точка или дължина, другите характеристики на пътя, заложи като критерии за определяне на дължимата пътна такса в чл.10, ал.1, т.2 ЗП, както и всички други смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. В случая тези обстоятелства липсват в ЕФ и приобщените от СРС на основание чл. 283 НПК писмени доказателства. При липса на обстоятелства, които позволяват да се направи извод, че санкцията в размер на 2500 лева е пропорционална на характера и тежестта на нарушението, ЕФ подлежи на отмяна и на това основание.

Административен съд София град, XII касационен състав, намира, че частната жалба е подадена в срока по чл. 248, ал. 3 ГПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Правилна е преценката на въззивния съд, че на дружеството се дължат направените разноски както пред ненадлежащия съд (който в случая е бил АССГ в производството по адм. д. № 7960/2023 г.), така и в производството пред надлежащия съд по НАХД № 16113/2023 г. на СРС. Това е така, защото се касае все за разноски по единното съдебно производство. Адвокатските възнаграждания са своевременно претендирани и са в установения минимален размер на Наредба № 1 от 09/07.2024 г., зачитат сложността на делото и проявената активност на проц.представител на дружеството.

По изложените съображения оспорените решение и определение по чл. 248 ГПК по НАХД № 16113/2023 г. на СРС следва да бъдат оставени в сила.

При този изход на спора разноски на ответника се дължат разноски за касационното производство в размер на 650 лева. Неоснователна е претенцията на дружеството за заплащане на адвокатско възнаграждение за изготвянето на отговор по частната жалба в производство по чл. 248 ГПК. Разноски се присъждат само със съдебни актове, с които приключва делото в съответната инстанция – арг. чл. 81 ГПК, вр. чл. 144 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН. Произнасянето в производство по чл. 248 ГПК е за изменение на вече постановен съдебен акт, с който приключва делото в съответната инстанция. Не е допустимо кумулирането на нови задължения за разноски в „процеса относно разноските“. (в този смисъл определение № 14654/30.11.2017 г. по адм. дело № 2672/2017 г. на ВАС; определение № 11561/03.10.2017 г. по адм. дело № 8441/2017 г. на ВАС; определение № 13582/09.11.2017 г. по адм. дело № 2283/2017 г. на ВАС, определение № 230/13.07.2015 г. по гр. д. № 4631/2014 г. на ВКС, I г. о.). Неоснователна е и претенцията и за присъждане на разноски за изготвяне и подаване на жалба срещу отказ за анулиране на ЕФ, обективирана в Писмо с изх. № 53-005744/20.07.2023 г. Това по същество са направените разноски по адм.д. № 7960/2023 г. на АССГ и те вече са присъдени от СРС с обжалваното решение.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1316/ 15.03.2024 г., постановено по НАХД № 16113/2023 г. на Софийски районен съд .

ОСТАВЯ В СИЛА Определение № 1624/30.04.2024 г., постановено по НАХД № 16113/2023 г. на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на „Дриймс Транс“ ЕООД сумата от 650 лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение за касационната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.